

**Станіслав Чернілевський,
український поет, режисер**

Я перепрошую, у порушення регламенту я прошу дозволити мені кілька слів сказати (з огляду хоча б на мою допомогу в організації і присутності тут телеканалу, який висвітлюватиме цей захід).

Я дуже радий, що ми, нарешті, почали обговорювати на науковому рівні ці проблеми. Я знаю тут дуже багатьох людей, і мене багато знають. Але оскільки я мушу йти, бо в мене зараз лекції у студентів, то хочу сказати кілька слів. Я сьогодні написав невеличку поетичну репліку, бо одна фраза, яка тут прозвучала і зачепила мене, така: «Прийде час, коли про війну ми будемо говорити в минулому часі». Маючи такого сусіда як Росія, ми ніколи не будемо говорити про війну в минулому часі! Хочу просто підкріпити ці думки такими поетичними рядками:

Які б ми ресурси не мали в запасі,
Є біди, що глибинних торкаються сфер:
Війна ця не є у минулому часі,
Вона, розпочавшись, триває й тепер.
Ми свідки народження іншого часу.
Він — голка, що килим років прошива.
Нова Україна з колиски Донбасу
Засвоює перші питомі слова...
Правічні — Донбас — українська земля!

Ганна Скрипник: Шановні колеги, пан Станіслав Чернілевський — поет, тому його філософське й водночас поетичне слово влучно

передало емоційний настрій аудиторії. Спасибі, пане Чернілевський!

Дозвольте запросити до виступу декана історичного факультету Одеського національного університету, професора Вячеслава Кушніра. Сподіваюся, що ми почуємо, як живе Одещина сьогодні, коли в країні триває війна.